

Čujte glas Marijinega zvončka!

6. Odkritosrčnost.

O, kako radi imamo vsi odkrite, poštene otroke, in kako vsakdo postrani gleda otroke, ki včasih kaj takega povedo, kar ni res. Vsak se lažnivca izogne, ne veruje mu pa prav nič, tudi če resnico govori.

Otroci, v Marijinih vrtcih ste se zbrali zato, da ste se prav posebno posvetili Materi božji, da nebeško Gospo prosite, naj vas prav posebno varuje. In obljubili ste ji, da boste zvesti njeni otroci, da boste hodili po njenih stopinjah. — Zdaj si pa mislite, dragi moji, ali bi bilo to lepo, ko bi otrok, ki je posebno posvečen Mariji, ko bi tak otrok lagal! Ko bi zamolčal resnico in laž govoril! O, kako bi se razžalostilo dobro srce njegove nebeške Matere!

Otroci se navadno zlažejo takrat, ko jim preti kaka kazen. Boje se očetove šibe zaradi svojih pregreh in prestopkov, pa se radi z lažjo izmuznejo. O, kako je to malo spodobno za dobrega otroka! Res, morda uide zaenkrat zasluženi kazni, a vest mu očita: »To ni bilo prav!« Večkrat z lažjo zvali kdo krivdo na drugega, ki mora potem po nedolžnem zanj pretrpeti kazen.

Kaj bi se pa moglo vendar zgoditi, če bi ti odkritosrčno priznal, kar ni bilo prav. Morda bi te doletela zaslužena kazen — pregrehi mora slediti kazen! Če nisi bil priden, če se nisi učil — moraš pač trpeti za pregrešek! — Zgodi se pa večkrat, da starši in predstojniki radi odpuste, če vidijo, da je otrok odkritosrčno priznal svojo pregreho. — Znana vam je morda zgodbica o malem Jurčku. Za god je dobil lepo malo sekirico. Brž je hitel na vrt in na malem drevescu poizkusil ostrino darila, — ni pomislil, da se bo drevesce posušilo. — Drugi dan so oče

zapazili, da je drevesce obsekano, in potrli so pričeli v sobi tožiti: »Škoda, najlepše drevesce mi je nekdo obsekal. Če bi vedel, kdo ga je, ne bi mu bilo dobro!« Tako so govorili oče, Jurček jih je pa slišal. Lice mu je zagorelo, angelček varih se je pa oglasil: »Kar po pravici povej, Jurček!« A motila ga je izkušnja: »Če poveš, bo zapela šiba; Jurček — tiho bodi!« Pa je bil možat mali Jurček. Vse po pravici je povedal očetu in obljubil, da ne bo več delal škode. — Oče so se ozrli z veseljem na sinka: »Ve-

Petje v Marijinem vrtcu.

liko mi je za drevesce, a ker si odkrito priznal, te ne bom kaznoval. Tvoja odkritosrčnost je vredna tisoč takih drevesc.«

Lepa je odkritosrčnost, grdo in nedostojno je pa pregreho tajiti. Pregovor pravi: »Polagoma pride vse na dan.« Vsaka pregreha pride enkrat na dan. Recimo, da bi naš Jurček ne bil priznal očetu, da je on napravil škodo. Oče bi bili gotovo kmalu izvedeli in potem —? Ali bi bili potem tudi odpustili? — O ne, pela bi bila palica! In Jurčka bi bilo sram, tako sram te laži, da bi si ne bil upal očetu pogledati v oči. —

Da, že v očeh berejo starši otrokom, ali so govorili resnico ali so se morda lagali. Kako bo mogel otrok, ki je lagal, pogledati zaupno in mirno v oko dobri mamiči! Sramoval se bo lažnivec samega sebe, lice mu bo oblila rdečica, kakor čitamo v neki pesmi:

Lagal si, ti otrok predrzni,
obraz ti od sramote je rdeč —

glej, že sama narava izda laž. — Dobri otroci pa morajo pomisliti tudi, da je laž greh. Lahko je laž le majhen greh, iz katerega pa počasi pridejo vedno večji in večji grehi. — Saj vam je znano o razbojniku, ki je pred smrtjo priznal, da ga je laž pripeljala na vislice. »Kdor laže, tudi krade,« pravijo. In po pravici: Kdor ne zna razločevati med resnico in neresnico, ne zna razločevati med svojim in tujim blagom.

Varujte se laži, otroci! Povsod in vedno govorite resnico! Kako se bomo varovali laži? Na to dobite odgovor v »Vrtcu« letošnjega leta na strani 15. med pregovori. Tam boste čitali: Kjer se veliko govori, se malo resnice dobi. — Kdor veliko govori, ali veliko vé ali veliko laže. — Kdor veliko govori, mu veliko verjeti ni. — Torej, laži se boste varovali, če se boste varovali preobilega govorjenja in brezpotrebneega govorjenja. Veliko manj je priložnosti za laž, če se varujete v govoru in svoje besede omejujete.

Odkritost spada k poštenju. In kdo ne bi hotel biti pošten? Koga bi ne bilo sram, ako bi se mu mogla očitati najmanjša nepoštenost?

Zato se, dragi moji, le lepo potrudite tudi za to čednost. Izrujte iz svojih src najmanjšo koreninico tega greha in zasadite v njem prelepo rožico odkritosrčnosti in resnicoljubnosti. Zasadite to cvetko in pridno jo gojite sami, — da bo pa rožica še bolje uspevala, prosite nebesko Mater, naj jo Ona varuje pred viharji.

J. S—ič.

